SUDSKA PRAKSA

Primljeno: veljača 2026.

DAVOR POSILOVIĆ*

Pravomoćna kaznena presuda kao razlog oslobođenja disciplinske odgovornosti

Disciplinska odgovornost[1] policijskih službenika istodobno je mehanizam unutarnje kontrole službe i instrument očuvanja povjerenja javnosti u policiju kao instituciju. Prema podacima iz izvješća Vlade RH o radu policije u 2024.,[2] te je godine pokrenuto 558 disciplinskih postupaka. Zbog počinjenja teže povrede službene dužnosti pokrenuti su disciplinski postupci protiv 484 policijska i 9 državnih službenika, dok su protiv 64 policijska i 1 državnog službenika pokrenuti disciplinski postupci zbog lakše povrede službene dužnosti, s ukupno 630 povreda. Od 458 slučajeva utvrđene disciplinske odgovornosti policijskih službenika, u njih 34 došlo je do prestanka državne službe, u 40 slučajeva izrečena je uvjetna kazna prestanka državne službe, u 17 slučajeva izrečena je kazna premještaja na drugo radno mjesto iste ili niže složenosti poslova, u jednom je slučaju izrečena kazna zaustavljanja napredovanja u službi, a u 366 slučajeva izrečena je novčana kazna.

Tijekom 2024. godine 113 policijskih službenika bilo je privremeno udaljeno iz službe za trajanja postupka. U Odjelu drugostupanjskog disciplinskog sudovanja tijekom 2024. zaprimljeno je 113 žalbi na prvostupanjska rješenja o odgovornosti (policijskih službenika i/ili ovlaštenog podnositelja zahtjeva). Od navedenog broja 75 žalbi je odbijeno, u 27 slučajeva izmijenjena su prvostupanjska rješenja, dok je u njih 15 rješenje poništeno te je predmet vraćen na ponovni postupak nadležnom prvostupanjskom sudu. Od 27 izmijenjenih prvostupanjskih

* Davor Posilović, univ. spec. crim., Policijska akademija „Prvi hrvatski redarstvenik“, Ravnateljstvo policije, Ministarstvo unutarnjih poslova, Zagreb, Hrvatska.
Autor u tekstu iznosi osobna stajališta.

[1] Disciplinska odgovornost može se definirati kao poseban aspekt odgovornosti koji sadrži prijekor zbog povrede pravila ponašanja propisanih za određenu struku ili službu zbog posebnosti funkcija koje te osobe obavljaju (Javorić Barić, 2021: 47; Rajko, 2018).

[2] Izvješće o radu policije u 2024. godini, Vlada Republike Hrvatske, Klasa: 022-03/25-14/09 Urbroj: 50301-04/25-25-2 IZVJ_RAD_POLICIJE_2024.pdf (pristupljeno 11. 1. 2026.)

rješenja izrečeno je: 1 prestanak državne službe, 1 uvjetni prestanak državne službe, 18 novčanih kazni, a 7 policijskih službenika oslobođeno je odgovornosti.[3]

Normativni okvir za disciplinsku odgovornost policijskih službenika definiran je Zakonom o policiji (u daljnjem tekstu: ZOP)[4] i Pravilnikom o disciplinskoj odgovornosti policijskih službenika (u daljnjem tekstu: PDOPS),[5] a u pitanjima koja nisu uređena tim propisima primjenjuju se odredbe Zakona o općem upravnom postupku (u daljnjem tekstu: ZUP).[6] Dužnost je policijskog službenika obavljati poslove u skladu sa zakonom, drugim propisima i pravilima struke te poštovati odredbe Etičkog kodeksa policijskih službenika (u daljnjem tekstu: Kodeks).[7]

Policijski službenik odgovara za povredu službene dužnosti ako povjerene poslove i zadatke ne obavlja savjesno, stručno i u predviđenim rokovima, ako se ne pridržava Ustava, zakona, drugih propisa i pravila o ponašanju tijekom službe ili izvan službe te kada šteti ugledu službe (Juras i Filipović, 2022: 271). Ako počinjeno djelo koje je predmet kaznenog ili prekršajnog postupka ujedno predstavlja i povredu službene dužnosti, osim kaznene ili prekršajne odgovornosti postoji i odgovornost za povredu službene dužnosti. Oslobođenje kaznene, odnosno prekršajne odgovornosti ne pretpostavlja oslobađanje odgovornosti i za povredu službene dužnosti ako je počinjeno djelo propisano kao povreda službene dužnosti (čl. 93. st. 3. i 4. ZOP-a). Teške povrede službene dužnosti propisuju se isključivo zakonom, za razliku od lakših koje se, osim zakonom, mogu propisivati i podzakonskim propisom.

U čl. 96. ZOP-a[8] taksativno su navedene sve teške povrede službene dužnosti. Očito je da zakon eksplicitno, osim nasilja u obitelji, ne propisuje počinjenje kaznenog djela ni prekršaja kao zasebnu povredu službene dužnosti pa je u skladu s načelom zakonitosti[9] dvojbena praksa nekih javnopravnih tijela prema kojoj svaki optužni akt kojim se za neko kazneno djelo – a nerijetko i prekršaj – tereti policijski službenik, automatizmom pretpostavlja i disciplinsku odgovornost. Javnopravno tijelo[10] mora provesti upravni postupak poduzimajući sve propisane

---

[3] *Ibid*.

[4] Zakon o policiji, NN br. 34/11., 130/12., 89/14., 151/14., 33/15., 121/16., 66/19. i 155/23.

[5] Pravilnik o disciplinskoj odgovornosti policijskih službenika, NN br. 144/11.

[6] Zakon o općem upravnom postupku, NN br. 47/09. i 110/21.

[7] Etički kodeks policijskih službenika, NN br. 145/23.

[8] Tako se u teže povrede službene dužnosti ubrajaju: neizvršavanje, nesavjesno, nepravodobno ili nemarno izvršavanje službenih obveza, nezakoniti rad ili propuštanje poduzimanja mjera i radnji na koje je službenik ovlašten radi sprječavanja nezakonitosti, zlouporaba položaja u službi ili izvan službe ili prekoračenje ovlasti u službi, odbijanje izvršenja zadaće ako za to ne postoje opravdani razlozi, odavanje podataka iz čl. 35. ZOP-a neovlaštenim osobama, obavljanje samostalne gospodarske ili profesionalne djelatnosti suprotno odredbama čl. 37. ZOP-a, nedolično ponašanje u službi ili izvan službe kada teško šteti ugledu policije, neopravdan izostanak s posla dva do četiri dana uzastopno, neovlašteno ili nenamjensko korištenje sredstava Ministarstva, odbijanje ili izbjegavanje obveza vezanih uz profesionalnu obuku i usavršavanje ili podvrgavanje provjeri psihičkih i tjelesnih zdravstvenih sposobnosti te posebnih motoričkih sposobnosti utvrđenih posebnim pravilnicima te nasilje u obitelji.

[9] Javnopravno tijelo rješava upravnu stvar na temelju zakona i drugih propisa te općih akata donesenih na temelju zakonom utvrđenih javnih ovlasti (čl. 5 st. 1. ZUP-a).

[10] Javnopravnim tijelom u smislu ovoga Zakona smatra se tijelo državne uprave i drugo državno tijelo, tijelo jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravna osoba koja ima javnu ovlast i pravna osoba koja obavlja javnu službu (pružatelj javnih usluga), čl. 2. st. 2. Zakona o upravnim sporovima, NN br. 36/24. (u daljnjem tekstu: ZUS).

radnje u postupku, utvrditi činjenično stanje, na zaključak o činjeničnom stanju pravilno primijeniti materijalne propise na temelju kojih se rješava konkretna upravna stvar te donijeti rješenje u propisanom obliku i s propisanim sadržajem (Derđa, 2010: 44–45).

Disciplinski postupak je hitan pa je izvjesno izricanje kazne u disciplinskom postupku prije okončanja kaznenog ili prekršajnog postupka. Kazne koje su zakonom propisane za teške povrede službene dužnosti stupnjevane su u rasponu od novčanih do prestanka državne službe. Tako je u 2024. u 34 slučaja izrečena kazna prestanka državne službe, a u njih 40 uvjetna kazna prestanka državne službe.[11] Kazna prestanka državne službe (uvjetna i bezuvjetna) kao najteža kazna izriče se obligatorno samo ako policijski službenik bude proglašen odgovornim za težu povredu službene dužnosti koja ima obilježja korupcije (čl. 110. st. 2. ZOP-a). U odnosu na ukupan broj izrečenih kazni za teške povrede službene dužnosti, može se zaključiti da je velika zastupljenost najteže kazne. No s obzirom na posljedice[12] koje impliciraju u odnosu na policijske službenike te činjenicu da disciplinski postupci u pravilu završavaju prije kaznenih i prekršajnih postupaka, odluke disciplinskih sudova u kojima se izriču takve kazne često su predmet žalbi, odnosno tužbi u upravnim sporovima, kao i rasprava na teoretskoj i praktičnoj razini. Nesporno je da disciplinska odgovornost policijskih službenika za počinjenje kaznenih djela postoji usporedo s kaznenom odgovornošću ako radnja kaznenog djela predstavlja i povredu službene dužnosti.

Međutim, u praksi postupanja javnopravnih tijela[13] nije rijetkost da se opis radnje, pa i sam zakonski naziv kaznenog djela istovjetan opisu u Kaznenom zakonu[14] (u daljnjem tekstu: KZ), automatizmom u disciplinskom postupku kvalificira kao teža povreda službene dužnosti, najčešće „nedolično ponašanje u službi ili izvan službe kada teško šteti ugledu policije“ (čl. 96. st. 1. t. 7. ZOP-a). Vjerojatan razlog takvog načina postupanja jest to što (za razliku od nekih prijašnjih zakonskih rješenja)[15] počinjenje kaznenog djela i prekršaja, s iznimkom nasilja u obitelji, nije odredbom ZOP-a eksplicitno propisano kao teža povreda službene dužnosti. Nerijetko policijski službenici u pravomoćno okončanom kaznenom ili prekršajnom postupku u potpunosti budu oslobođeni krivnje, što samo dodatno problematizira suodnos kaznene (prekršajne) i disciplinske odgovornosti. Činjenični opis djela povrede službene dužnosti mora biti potpuno jasan i nedvojben, jer se na osnovi činjeničnog opisa odlučuje o postojanju ili nepostojanju disciplinske odgovornosti. Odmah je uočljivo da pojam „nedolično ponašanje“ nije definiran zakonom, a prema Jurasu (2017: 347) što je to što može naštetiti ugledu policije, faktično je pitanje koje se utvrđuje u svakom pojedinom slučaju, ali to su svakako radnje koje sadrže obilježja prekršaja i kaznenih djela koja se progone po službenoj dužnosti.

---

[11] Izvješće o radu policije u 2024., Vlada Republike Hrvatske, *op. cit.* u bilj. 2, str. 106.

[12] „Za istaknuti je da je s obzirom na posljedice disciplinske odgovornosti koje mogu dovesti i do prestanka službe potrebno nedvojbeno utvrditi postojanje odgovornosti policijskog službenika za počinjenu težu povredu službene dužnosti“, Visoki upravni sud Republike Hrvatske Usž-2782/22-2 od 12. 10. 2022.

[13] Javnopravnim tijelom u smislu ovoga Zakona smatra se tijelo državne uprave i drugo državno tijelo, tijelo jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravna osoba koja ima javnu ovlast i pravna osoba koja obavlja javnu službu (pružatelj javnih usluga), čl. 2. st. 2. ZUS-a.

[14] Kazneni zakon, NN br. 125/11., 144/12., 56/15., 61/15., 101/17., 118/18., 126/19., 114/22., 114/23. i 36/24.

[15] Odredbom čl. 82. st. 1. t. 14. Zakona o unutarnjim poslovima, NN br. 29/1991. – pročišćeni tekst kao teža povreda radne discipline bilo je propisano i „svako kazneno djelo koje predstavlja zapreku za zasnivanje radnog odnosa u Ministarstvu“.

Nadalje, Juras navodi da su u praksi najčešći slučajevi nedoličnog ponašanja izvan službe kada policijski službenici počine obiteljsko nasilje, voze pod utjecajem alkohola, narušavaju javni red i mir ili krijumčare robu preko granične crte. Ekstenzivnim tumačenjem takvim bi se ponašanjem mogla smatrati i sva ponašanja koja su u suprotnosti s Kodeksom, ali kako je već navedeno, teške povrede službene dužnosti mogu se propisivati isključivo zakonom, a kojim *de lege lata* ponašanje suprotno Kodeksu nije propisano kao povreda službene dužnosti. Drugo je pitanje na temelju kojih se kriterija procjenjuje da se nekim ponašanjem teško šteti ugledu policije, a što predstavlja objektivnu[16] činjenicu koju disciplinski sud mora utvrditi izvan razumne sumnje i materijalna je pretpostavka za primjenu određene upravnopravne sankcije. Tako u nekim slučajevima javnopravna tijela u svojim zahtjevima za pokretanje disciplinskih postupaka procjenjuju objektivni kriterij težine „teško šteti ugledu", među ostalim, i prema opsegu medijske pozornosti.

Prema mišljenju autora ovog rada, prosuđivanje postojanja objektivnog kriterija težine u odnosu na opseg medijske pozornosti treba razmatrati krajnje kritički, posebno u situaciji kada osim medijske pozornosti ne postoje ili nisu dokazane druge odlučne činjenice ili intenzitet kršenja općeprihvaćenih pravila ponašanja nije takav da bi se neko ponašanje moglo kvalificirati kao ono kojim se teško šteti ugledu policije. Brojni su slučajevi pokazali, a i svakodnevno pokazuju, da ono što se o nekom događaju iznosi u medijima ne mora odgovarati činjeničnom stanju. Medijska informacija mora se temeljiti na činjenicama. Ako činjenica ne postoji, riječ je o neistini, kleveti, laži, sramoćenju. Nije sporno medijsko pravo da pišu o svim društvenim zbivanjima, ali su pritom dužni provjeriti činjenice i držati ih se.[17]

U provedenom disciplinskom postupku utvrđena je odgovornost policijskog službenika da je tijekom obavljanja dužnosti „izvršio krađu, što je utvrđeno od strane policijskih službenika Službe općeg kriminaliteta" pa je rješenjima Ministarstva unutarnjih poslova, Uprave za pravne poslove i ljudske potencijale Službe disciplinskog sudovanja, Odjela prvostupanjskog disciplinskog sudovanja od 1. 6. 2016. i nakon izjavljene žalbe, Drugostupanjskog disciplinskog suda od 4. 10. 2016. i 3. 1. 2022., proglašen odgovornim za počinjenje teže povrede službene dužnosti „nedolično ponašanje u službi ili izvan službe kada šteti[18] ugledu policije" pa mu je izrečena disciplinska kazna prestanka državne službe. Tužitelj je u pravodobno podnesenoj tužbi i tijekom upravnog spora pobijao zakonitost rješenja tuženika u bitnom smatrajući da su mu povrijeđena postupovna prava te da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Istaknuto je da su ispunjeni uvjeti za obnovu upravnog postupka te da je pravomoćna presuda

---

[16] Horvatić, Cvitanović i Novoselec (2002: 335) navode da je objektivni uvjet kažnjivosti: materijalne pretpostavke kažnjivosti koje ne pripadaju ni protupravnosti ni krivnji. Pravi objektivni kriteriji kažnjivosti ne utječu ni na postojanje ni na težinu neprava i jedina im je uloga da suzuju kažnjivost i olakšavaju položaj građana kao adresata kaznenopravnih normi, pa nisu u sukobu s načelom krivnje.

[17] Vrhovni sud Republike Hrvatske, odluka Rev-1261/97 od 29. 8. 2001., Rev-646/07 od 11. 6. 2008., Ustavni sud Republike Hrvatske U-III-5408/2008 od 4. 4. 2012.

[18] Izmjenama i dopunama Zakona o policiji, NN br. 66/19. dopunjena je odredba čl. 96. st. 1. t. 7. tako da se propisuje da je teža povreda službene dužnosti „nedolično ponašanje u službi ili izvan službe kada teško šteti ugledu službe", uz obrazloženje da bi se tako izbjeglo da se sva, pa i ona ponašanja koja ne čine teške povrede ugleda policije, moraju sankcionirati kao teže povrede službene dužnosti. Time bi se postigla racionalizacija postupaka pred disciplinskim sudovima te istodobno izbjeglo i nerazmjerno sankcioniranje policijskih službenika za povrede službe kojima je doista mjesto u domeni lakših povreda službene dužnosti – Konačni prijedlog zakona o izmjenama i dopunama Zakona o policiji
https://www.sabor.hr/sites/default/files/uploads/sabor/2019-06-13/151102/PZ_573.pdf (pristupljeno 19. 1. 2026.)

Općinskog suda u N. Z. posl. br. K-459/16-20 od 16. 10. 2018., kojom je oslobođen optužbe za kazneno djelo teške krađe, odlučan dokaz o tome da nije počinjena teža povreda službene dužnosti koja mu se stavlja na teret.

Nadalje, u presudi Upravnog suda u Zagrebu, posl. br. 32 UsI-289/2022-7 od 3. 11. 2022. utvrđeno je da je tužbeni zahtjev osnovan te da iz presuda Općinskog suda u N. Z. posl. br. K-459/16-20 od 16. 10. 2018. i presude Županijskog suda u Z. posl. br. Kž-63/2019-3 od 26. 2. 2019. proizlazi kako je tijekom kaznenog postupka sud utvrdio da nisu bila ostvarena činjenična obilježja kaznenog djela (teške) krađe. Sukladno s tim upravni je sud – uz poništavanje rješenja Ministarstva unutarnjih poslova, Uprave za pravne poslove i ljudske potencijale Službe disciplinskog sudovanja, Odjela prvostupanjskog disciplinskog sudovanja i Drugostupanjskog disciplinskog suda – oslobodio tužitelja odgovornosti da bi kao policijski službenik tijekom obavljanja službe osiguranja skladišta iz objekta pokraj skladišta ukrao kutiju s alatom, pa da bi time počinio tešku povredu službene dužnosti iz zahtjeva za pokretanje disciplinskog postupka opisanu u čl. 96. st. 1. t. 7. ZOP-a kao „nedolično ponašanje u službi ili izvan službe kada šteti ugledu policije".

Upravni sud u obrazloženju naglašava da, s obzirom na to da je pravomoćnom kaznenom presudom dokazano suprotno činjenično utvrđenje od onog u disciplinskom postupku – dakle da tužitelj nije oduzeo tuđu pokretninu bez dozvole – navedena presuda kao javna isprava[19] nadležnog suda svakako predstavlja novu činjenicu i novi dokaz koji dovodi do drugačijeg rješenja te upravne stvari. Nadalje, sud navodi da se kaznena presuda temelji na činjenicama koje su tijekom upravnog postupka već postojale, ali su ih javnopravna tijela pogrešno utvrdila.[20] Policijski službenici nisu ovlaštene osobe koje bi mogle utvrditi je li neka osoba počinila kazneno djelo krađe, nego to može učiniti jedino nadležni sud pravomoćnom presudom donesenom u kaznenom postupku.[21] Budući da je u pravomoćno okončanom kaznenom postupku utvrđeno da je tužitelj tuđe predmete uzeo uz dopuštenje vlasnika – isključivo kako bi ih uporabio i vratio vlasniku, a bez namjere protupravnog prisvajanja – u disciplinskom postupku nije dopušteno takva činjenična utvrđenja ignorirati i utvrditi drugačije činjenično stanje, dakle da bi tužitelj tuđe predmete uzeo bez dopuštenja vlasnika s namjerom protupravnog prisvajanja. Tako i Ustavni sud u jednoj odluci[22] navodi da su prvostupanjski i drugostupanjski disciplinski sud prekoračili ovlasti[23] time što su podnositelja proglasili krivim za kazneno djelo, presuđujući ujedno o njegovoj krivnji. Kada disciplinski

[19] Pod javnim ispravama u smislu ovoga Zakona smatraju se isprave koje su izdali nadležni sudovi ili javnopravna tijela u granicama svoje nadležnosti i u propisanom obliku. Javne isprave dokazuju ono što se njima utvrđuje ili potvrđuje, čl. 60. ZUP-a.

[20] Sukladno s načelom utvrđivanja materijalne istine, u postupku treba utvrditi pravo stanje stvari i u tu se svrhu moraju utvrditi sve činjenice i okolnosti bitne za zakonito i pravilno rješavanje upravne stvari, čl. 8. ZUP-a.

[21] Svatko je nedužan i nitko ga ne može smatrati krivim za kazneno djelo dok mu se pravomoćnom sudskom presudom ne utvrdi krivnja, čl. 28. Ustava Republike Hrvatske, NN br. 56/90., 135/97., 08/98., 113/00., 124/00., 28/01., 45/01., 55/01., 76/10., 85/10. i 05/14.

[22] Vidi: Ustavni sud Republike Hrvatske, rješenje br. U-III-709/1998 od 16. 2. 1999. NN, br. 25/1999.

[23] Iako, kako je već navedeno, oslobađanje kaznene odgovornosti ne pretpostavlja oslobađanje odgovornosti za povredu službene dužnosti ako je počinjeno djelo propisano kao povreda službene dužnosti (Borković, 2002: 308). Disciplinski postupak ne bi smio ići protiv činjenica utvrđenih u kaznenom postupku ako sud izričito utvrdi da se radnja nije dogodila odnosno da optuženi nije počinitelj.

sud i upravni sud terete nekoga za kazneno djelo, time povređuju i ustavno pravo odnosno ustavnu presumpciju nevinosti.[24]

Kada je riječ o vođenju upravnog spora, Ustavni sud u dosadašnjoj praksi izražava stajalište da je upravni spor pred upravnim sudom uvijek spor između fizičke odnosno pravne osobe o čijim je pravima i obvezama odlučilo državno tijelo i, s druge strane, autoriteta državne vlasti izraženog upravnim aktom koji se pobija tužbom. Zbog takvog odnosa strana u sporu postoji određeni stupanj rizika od nejednakosti u procesnom položaju tužitelja. Tužba upravnom sudu građanima je jedino raspoloživo sredstvo sudske zaštite protiv odluke tijela državne uprave. Stoga bi ignoriranje argumentacije na kojoj tužitelj u upravnom sporu temelji tužbu, odnosno izostanak očitovanja o njegovim bitnim navodima, moglo *de facto* rezultirati onemogućavanjem pristupa sudu sprječavanjem stranke da se, izuzev na formalnoj razini, obrati sudu koji bi razriješio nastali spor (Šarin, 2016: 754).

Nadalje, u navedenom predmetu upravni sud navodi da je protiv navedene presude tuženik podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba sudskog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U obrazloženju osporavanog rješenja tuženik u bitnome ističe da se kaznena presuda kojom je tužitelj oslobođen optužbe u kaznenom postupku i koja je bila razlog obnove disciplinskog postupka protiv njega ne temelji na istim činjenicama i okolnostima kao disciplinska odluka, kojom je tužitelj za isti događaj proglašen odgovornim u disciplinskom postupku. Naglašava da se tužitelju u disciplinskom postupku ne stavlja na teret da bi počinio kazneno djelo krađe,[25] nego da je počinio krađu, odnosno da je otuđio predmete koji nisu njegovo vlasništvo te da je takvim ponašanjem počinio težu povredu službene dužnosti iz odredbe čl. 96. st. 1. t. 7. ZOP-a. Nadalje, tuženik navodi kako prvostupanjski sud zanemaruje činjenicu da je riječ o različitim pravnim stvarima, utvrđivanju disciplinske i kaznene odgovornosti, da se disciplinski i kazneni postupak vode prema različitim postupovnim pravilima s različitom svrhom pred različitim tijelima uz različiti dokazni standard, ali prema načelima materijalne istine i slobodne ocjene dokaza.[26]

Zaključno, tuženik navodi da je u postupku obnove postupka ponovno analizirao sve dokaze izvedene tijekom disciplinskog postupka te utvrdio da iz njih i dalje proizlazi da je tužitelj počinio povredu službene dužnosti za koju ga se tereti. U odnosu na žalbene navode tuženika da se odluke disciplinskih sudova ne temelje na kaznenoj odgovornosti službenika, nego samo na utvrđenju da se službenik u službi nedolično ponašao i povrijedio propise kojima se uređuje rad službe, tužitelj u odgovoru na žalbu navode tuženika smatra neosnovanima. Pritom navodi da je jedino postupanje i ponašanje koje mu se stavlja na teret, odnosno kojim

---

[24] „Osnovan je stoga navod podnositelja u ustavnoj tužbi da su ga I. i II. stupni disciplinski sudovi, kao i Upravni sud teretili za krivično djelo ubojstva te mu na takav način povrijedili ustavno pravo iz čl. 28. Ustava, odnosno ustavnu presumpciju nevinosti (svatko je nedužan i nitko ga ne može smatrati krivim za kazneno djelo dok mu se pravomoćnom sudskom presudom ne utvrdi krivnja). Naprotiv iz osporenih odluka proizlazi upravo suprotno“, Rješenje *op.cit*. u bilj. 22.

[25] Odredba čl. 228. KZ-a definira krađu: „Tko tuđu pokretnu stvar oduzme drugome s ciljem da je protupravno prisvoji“, a propisuje kaznu zatvora do tri godine.

[26] Rajko, A. (2016). Slobodna ocjena dokaza instrument je utvrđivanja odlučnih činjenica te prethodi supsumiranju tih činjenica pod mjerodavne odredbe materijalnog prava (tj. pod zakonski predviđeno činjenično stanje), kao podloge za rješavanje upravne stvari. https://www.iusinfo.hr/aktualno/u-sredistu/pogresno-je-poistovjecivati-slobodnu-diskrecijsku-ocjenu-i-slobodnu-ocjenu-dokaza-u-upravnom-postupku-27116 (pristupljeno 6. 2. 2026.)

je ostvareno biće disciplinske povrede službene dužnosti, krađa pa nije jasno kako se to tužitelj nedolično ponašao i prekršio propis. Predlaže da Visoki upravni sud odbije žalbu tuženika.

Presudom Visokog upravnog suda, posl. br. Usž-4588/22-2 od 1. 3. 2023. odbijena je žalba i potvrđena presuda Upravnog suda, posl. br. 32 UsI-289/2022-7 od 3. 11. 2022. godine. Visoki upravni sud u obrazloženju konstatira da je pri utvrđivanju činjeničnog stanja u sporu prvostupanjski sud uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporene odluke te na temelju svih podataka spisa predmeta i cjelokupno provedenog postupka – kao i prema ocjeni Suda – pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje bitno za donošenje zakonite odluke. Budući da je pravomoćnom kaznenom presudom dokazano suprotno činjenično utvrđenje od onog u disciplinskom postupku – dakle da tužitelj nije oduzeo tuđu pokretninu bez dopuštenja – navedena presuda kao javna isprava nadležnog suda predstavlja novu činjenicu i novi dokaz koji dovodi do drugačijeg rješenja upravne stvari, kao što to pravilno zaključuje prvostupanjski sud.

Naime, kaznena presuda temelji se na činjenicama koje su postojale i tijekom upravnog postupka, ali su u disciplinskom postupku bile pogrešno utvrđene. S obzirom na to da je biće povrede službene dužnosti koja je tužitelju stavljena na teret iscrpljeno u opisu kaznenog djela krađe, za što je pravomoćnom kaznenom presudom utvrđeno da ju tužitelj nije počinio, pravilno je prvostupanjski sud usvojio tužbeni zahtjev tužitelja, poništio rješenja tuženika i prvostupanjskog tijela te tužitelja oslobodio odgovornosti za počinjenje teže povrede službene dužnosti iz čl. 96. st. 1. t. 7. ZOP-a.

LITERATURA

1. Borković, I. (2002). *Upravno pravo, VII. izmijenjeno i dopunjeno izdanje*, Narodne novine, Zagreb.
2. Đerđa, D. (2010). *Opći upravni postupak u Republici Hrvatskoj,* Inženjerski biro, Zagreb.
3. Etički kodeks policijskih službenika, NN br. 145/23.
4. Horvatić, Ž., Cvitanović, L., Novoselec, P. (2002). *Rječnik kaznenog prava*, Masmedia, Zagreb.
5. Izvješće o radu policije u 2024. godini, Vlada Republike Hrvatske, Klasa: 022-03/25-14/09 Urbroj: 50301-04/25-25-2 IZVJ_RAD_POLICIJE_2024.pdf (pristupljeno 11. 1. 2026.)
6. Javorić Barić, D. (2021). *Procesni aspekti disciplinskih postupaka u RH*, Pravo i porezi, br. 4. str. 47–51.
7. Juras, D. (2017). *Disciplinska odgovornost policijskih službenika Republike Hrvatske s osvrtom na praksu Europskog suda za ljudska prava u predmetima protiv Republike Hrvatske*, Hrvatski ljetopis za kaznene znanosti i praksu, Zagreb, vol. 24, br. 2, str. 335–354.
8. Juras, D., Filipović, H. (2022). *Disciplinska odgovornost policijskih službenika – de lege lata i de lege ferenda*, Policija i sigurnost, 31(3), str. 270–302.
9. Konačni prijedlog zakona o izmjenama i dopunama Zakona o policiji https://www.sabor.hr/sites/default/files/uploads/sabor/2019-06-13/151102/PZ_573.pdf (pristupljeno 19. 1. 2026.)
10. Rajko, A. (2018). *Načelo ne bis in idem u postupku zbog povrede službene dužnosti – konvencijska i nacionalna perspektiva*, IusInfo od 8. 3. 2018.

11. Rajko, A. (2016). *Pogrešno je poistovjećivati slobodnu (diskrecijsku) ocjenu i slobodnu ocjenu dokaza u upravnom postupku*, 22. 8. 2016., https://www.iusinfo.hr/aktualno/u-sredistu/pogresno-je-poistovjecivati-slobodnu-diskrecijsku-ocjenu-i-slobodnu-ocjenu-dokaza-u-upravnom-postupku-27116 (pristupljeno 6. 2. 2026.)
12. Šarin, D. (2016). *Aspekti prava na pravično suđenje – pravo na pristup sudu kroz jurisprudenciju Ustavnog suda Republike Hrvatske*, Zbornik radova Pravnog fakulteta u Splitu, vol. 53. br. 3., str. 729–762.
13. Ustav Republike Hrvatske, NN br. 56/90., 8/98., 113/00., 124/00., 28/01., 41/01., 55/01., 76/10., 85/10. i 5/14.
14. Zakon o policiji NN br. 34/11., 130/12., 89/14., 151/14., 33/15., 121/16., 66/19. i 155/23.
15. Zakon o unutarnjim poslovima, NN br. 29/91. – pročišćeni tekst
16. Zakon o općem upravnom postupku, NN br. 47/09. i 110/21.
17. Zakon o upravnim sporovima, NN br. 36/24.
18. Kazneni zakon, NN br. 125/11., 144/12., 56/15., 61/15., 101/17., 118/18., 126/19., 84/21., 114/22., 114/23. i 36/24.

Engl.: *A Final Criminal Judgment as a Ground for Exemption From Disciplinary Liability*